

●●●
SZŐCS MARGIT

Emlékszel?

A hó a kertben úgy terült,
mint lángoson a tejföl.

Felmarkoltam, s kiderült,
hogy tapadós, összeálló,
hóembernek épp kiváló.

Fagyos telet kívárva,
így jöttél a világra.

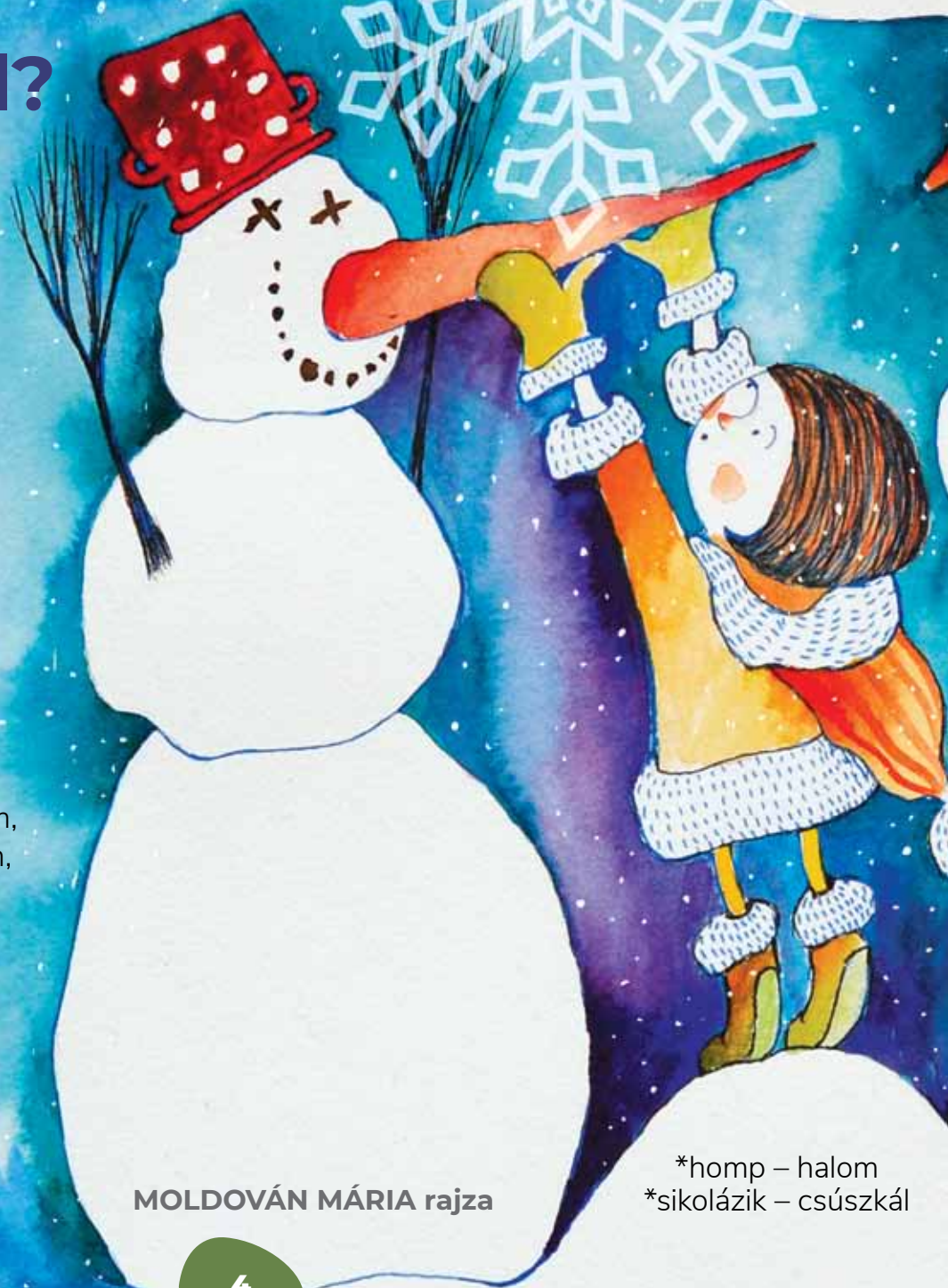
Emlékszel?
Vacogtam, fáztam,
a törzseddal gurigáztam.

Répaorr vagy krumpliorr? –
jó ideig haboztam,
s míg a fejed gömbölygettem,
majd törzsedhez illesztettem,
egy angol igét ragoztam:

– I remember, remember –
dörmögi a hóember.

MOLDOVÁN MÁRIA rajza

*homp – halom
*sikolázik – csúszkál

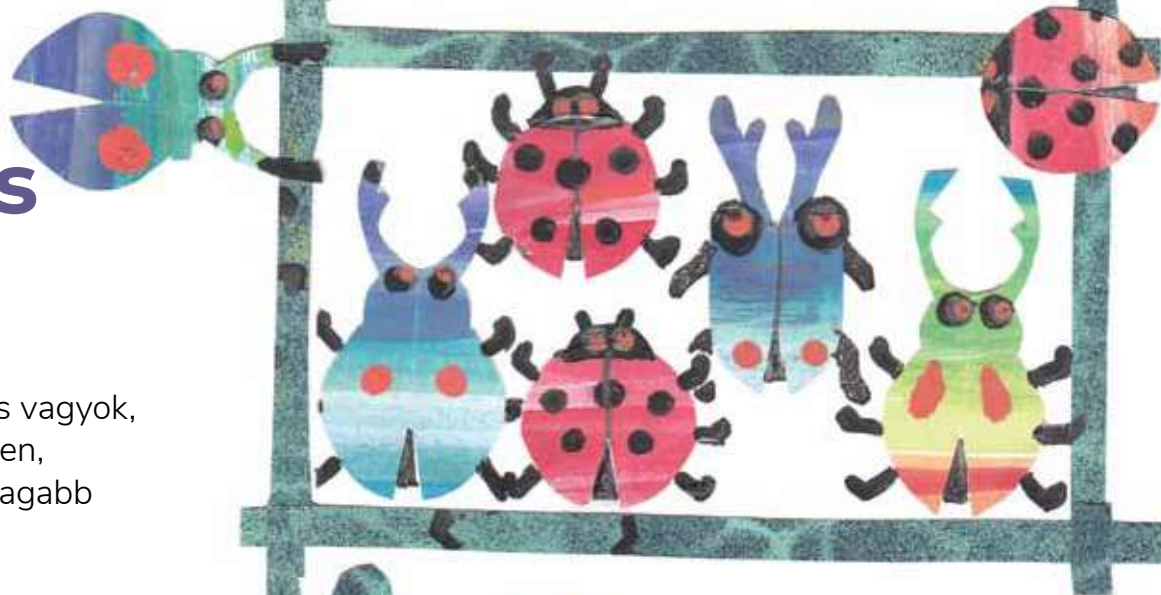
SZŐCS MARGIT

Bogaras vers

Azt mondják, bogaras vagyok,
szerintem nem szégyen,
nekem van a leggazdagabb
bogárgyűjteményem.

Azt ajánlom, jól vigyázzon,
ki táskámban kutat,
nehogy közben tönkrementen
minden bogárutat.

Íróasztalom nem védtem
kerítéssel, zárral:
megteltek a füzeteim
sok-sok szóbogárral.

CSEH KATALIN

Szú-dal, bolha-dal

Panaszkodik a szú,
szívére ült a bú.

Nyavalyog a bolha,
kutyául megy dolga.

Bolhánk ugrabugrál,
kutya baja sincs már.

A szú még kesereg?
Jókedvűen perceg.

FORRÓ ÁGNES rajzai

SIKÓ-BARABÁSI ESZTER

Linóka kincse

Terke szeretett Linóka dédihez járni. Minden vasárnap ott ebédeltek, dédi csodákkal teli lakásában. Anyáék vitték az ebédet, mert dédi évek óta vak volt. Régen, amikor még szép, égkék szeme huncut kíváncsisággal szemlélődött, Linóka dédi soha nem toppant be üres kézzel Terkéhez.

– Hoztam egy kis buktát, hoztam krumpilis nudlit, hoztam foszlós kalácsot, a kenyér serclijét... Hoztam, hoztam, hoztam.

Terke még pici volt, azt hitte, ez a dédi neve, évekig szólította hát így: Hoztam. Egészen addig, míg el nem kezdett az iskolában olvasni tanulni. Egyszer ki akarta betűzni a dédi nevét, ám a fránya betűk összekeveredtek, és a Linóka szót adták ki. Terke könnyesen harcolt a betűkkel, de dédi felsikkantott:

– Micsoda szép név! Linóka, ezentúl így szólítsatok!

Terke vasárnaponként szabadon játszhatott az illatos zsebkendőkkel, a csodaszép porcelán táncosnőkkel és a miniatűr kávékészlettel. A dédi háza izgalmasabb volt bármelyik játéküzletnél. Dédi maga is úgy nézett ki, mint egy porcelánfigura. Linóka gyakran az ágyára ültette Terkét, hogy vég nélküli tarka mesékkel és dalokkal gyönyörködtesse, bóbitás galambokról, kis halászfűkről és szárnyas anyukákról.

Terke ilyenkor dédi kezét fogva ámult annak selyempapír finomságán. Olyan volt a dédi keze, mint egy hófehér levél, kék erezzel. Terke ilyenkor megfeledkezett minden rosszról, a fiúról, aki hazafelé nekinyomta a ház falának, a tanító néniről, aki néha igaz-

**A Rendelés menüpont alatt,
a szerkesztőség címén
vagy helyi terjesztőinknél
megrendelhető!**

DARVAY TÜNDE rajza

